

v zbadljivi in šaljivi obleki.

Letnik I. (XVI.)

V Ljubljani 25. julija 1884.

Štev. 4. (13.)

Izhaja po dvakrat na mesec v Ljubljani, in to: dné 10. in 25. ter veljá celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr. in četrt leta 80 kr.
Posamezne številke se dobivajo po 15 kr. v administraciji, Ključarske ulice (pod mestnim trgom) št. 3. Inzeratipo dogovoru.

Razne novice s križem svetá.

V Ameriki je tako huda vročina, da vse vodé vró in ljudje ribe kar kuhane iz njih lové. Ker si ne vedó pomagati, pisali so sém po nekaj mrzlih narodnjakov, da bi ž njimi ohladili zrak.

V Afriki je tako mraz, da zamorci postajajo bleđi in krokodili šklepetajo z zobmi ter so začeli nositi kožuhe. Veliko se jih je napotilo v Avstrijo gret se na solnce, katero, kakor so brali po vladnih listih, zdaj pod Taaffejevo vlado sije Slovanom sploh, Slovencem pa še posebej.

V Aziji so se jeli brigati za naše zadeve, vzlásti za časnikarstvo in volitve. Posebno strmenje vzbuja tam profesor Šuklje s svojo raztegljivostjo, za katero dobi od kitajskega cesarja red „treh cofov“, ki je že na potu, pa s tem pogojem, da si dá glavo obriti in le na slemenu pusti rasti šop za „cof“. Tudi bo poklican tje za vredovanje uradnega lista „Sviga-švaga“ in ker med Slovenci nima upanja, da bi bil voljen v državni zbor, ga bodo volili tam. Da bo lajšé tje prišel, dela se posebna železnica nalašč zá-nj. Tudi mu pošljejo iz Bengalije tigra, na katerem bo lahko jahal tje. — Tako vedó ceniti že v Aziji zasluge in vednosti pravih mož in značajnih naših rojakov.

V Avstraliji je po hudi vročini zmanjkalo strupenih gadov in kač. Zato so se obrnili do nemškega „šulferrajna“ s prošnjo, da bi jim poslal tje toliko udov, kolikor jih more pogrešati. Ker so zdaj jele za to društvo poganjati se tudi ženske ali „dame“, bo gotovo lahko vstreglo prošnji. (V Ljubljani je razen teh še mnogo družih žensk,

ki bi lahko še tje ali poslale vsaj svoje dolge in strupene jezike.)

Na Francoskem razsaja kolera, proti kateri ne vedó nobene pomoči. Nek učen zdravnik jim je svetoval, naj pokličéjo tiste prave in ponarejene Nemce, ki med Slovenci prepevajo „die Wacht am Rhein“, pred katero pesmijo beže ščurki, podgane in miši, toraj bo bežala tudi kolera; drugi učeni mož pa misli, da bi kolero pregnala le taka politika, kakoršno uganjajo ljudje, ki pričakujejo redov in mastnih služeb ali so jih pa že dobili. Za ktereга teh nasvetov se bodo odločili Francozi, ni še znano, najbrže pa za oba, ker potem bo kolera gotovo bežala.

Na Nemškem je vse tiho, še anarhistov ni. Še Bismarkov pes ne laja in ne tuli, ampak se hladi v senci svojega gospoda.

Iz Laškega kača „irrendenta“ pogosto svoj rep pomalja in steza v Gorico in Trst. Tudi se prevračá in šavsne sém in tje celó z gobcem po Slovencih in Avstrijancih. Pretis v Trstu je opešal na očéh, da tega stezanja ne vidi prav in dobro.

Angležem v Egiptu ni šlo, so napravili slabo kupčijo in prišli v „konkurs“. Glavni konkurzni komisar je zdaj Bismark, ki bo Egiptčanom za varuha postavil najbrže Turka. Nam nič mar.

V Avstriji je na konji Slovan, pa tudi Nemeč, a s tem razločkom, da Slovan je na konji le, če si ga kupi, Nemcu pa tega treba ni, ga že ima. V drugem pa ni nič novega, še ministrov in davkov ne, zadnjih zato ne, ker državni zbor zdaj ne zboruje.

Na Slovenskem bodo po več krajih nove volitve deželnih poslancev, pa še ne jutri, zato bomo o teh spregovorili prihodnjic, da se ne prenaglamo. Drugo je vse v redu, Slovenci so tako zadovoljni, da je — „za počiti“. Poslanci so vsi zdravi in kaj hočemo več!

Pirker ist noch Landesschul- inspektor!

Jezična Žefa.

To je bla vročina te dni, de so se ldje, na sonc' cvrli, v senc' se pa topil' kakor puter, kaj pa še le me po kuhnjah? Jest sem nejmnej za pet kil špeha — čem reč': masti zgubila, Tončka pa tolk', de se zdej skoz njo Šmarna gora vid'. Nejbjel je pa vzal' tiste „frajle“ in gospodične, k' si morjo po „kunšt“ pomagat', de jih je kej prida videt', v ti vročin' se pa niso mogle tako založit, kakor de b' ble z bato ovite, in so postale naenkrat tako šibke in tanke,

kakor štrigalce, pa suhe kakor turščna slama. Na tež' pač niso velik zguble, ker tista bata in pa druge cunjne ne vagajo tolk', kakor pravo meso.

Tam, k' sem jest služila, je blo tud' hudo vsem. Gospod, precěj trebušen mož, k' v en več' kancelij pišejo, so se vsak dan po dvakrat preoblekli pa še po tri rute zmočil'; gospej je blo tako vroče, de jim še jezik ni otel teč' in so pol menj kregal' se in opravljal'; „frajlice“ pa so se tud' belj domá držale — že zato, kakor sem pred povedala, in pod „Tibolam“ jih je blo tud' menj, ker gor hodjo klepetat. Sploh se je pvsod poznal', de je vročina in suša, le pri birtih morebit' ne.

Pa pri nas se je med tem zgodlo nekej, kar morem povedat', k' sem se sama smejala. Veste, naših „frajlic“ ta starejša je že v tistih letih, k' se praša belj po doti kakor po nevest'; gospá in ona samá pravte, de b' se bla že zdavnej lahko omožila, če bi bla otla, k' jih je tolk' že zá-njo prašal', pa jest tega prav ne verjamem, k' se vselej tako jezé, kder se ktera druga omoži, in še poroke nočjo it' gledat.

Zdej je pa hodil k nam nekej časa en še mlad gospod — zakaj? tega jest ne vem, pa gospá in „frajlica“ Poldá (to je ta stareja) ste mislil', de zavolj nje. Pa on ni hotel nikol' nič s pravo besedo na dan, čeravno so mu dajal' vsi dost' priložnost', zato so mislil', de je preplašen.

Enkrat, k' sem jest v drugi sob' ravno nekaj šivala, so uni spet sedel' v ta vélki sob' in mende niso vedli zá-me; zato sem slišala, kar tukej povem. Po mal' besedah rekó gospá — se ve de po nemški:

„Oh, ljubi gospod Lemnik, nej me oprosté za par minut, imam nekej silnega, k' sem pozabila. Poldka, pa ti delej med tem gospodu drušno!“

Gospa gredó, oba ostaneta sama in po par besedah utihneta, kakor de b' jima ble pošle besede. Jest, čeravno nisem radovedna, vender pogledam skoz špranjo prislonejenih, pa ne zaprtih vrat in vidim, de on tako nekak nemiren drsa po stolu, ona pa v tla gleda in sramožljivo po oblek' kaj popravlja. Kar slišim njo:

„Zakaj ste tako nemirni, gospod?“

„Nekej me skrbi, gospodična“ — slišim odgovor — „prav za prav teži me — —“

„Smem li vedeti, kaj?“ — šeptá Poldá in menda zarudi.

„S' ne upam povedat', gospodična draga“ — je odgovor.

„O, zakaj ne?“ — slišim spet šeptanje in ročke še bolj začno popravljat' gbé po oblek'.

„Ker vem, de ne bom uslišan.“

„O, kdo ve“ — šepa ona še belj gorko in ga postran' pogleda — „žensko srce je mehko in —“

„Si vendar ne upam“ — odmaje gospod.

„Bodite zaupni, sej sva sama“ — sili gospodična, de jest slišim, kako hitreje diha.

„Ali smem toraj upati?“

„O, le govorite“, — diha gospodična.

„Torej, draga gospodična, vzamem si pogum in Vam razodenem —“

Jaz pogledam skoz špranjo in vidim, kako se gospodični vzdigajo prsi, kako se pripravlja, de b' padla gospodu okol vrata. On pa prav' dalje:

„Razodenem Vam torej, ker poznám Vaše blago srce, de se m' je tu za pestjo vtrgal knof, in Vas prosim, de b' mi ga prišil'.“

Zdej pa zdej! Slišat' je dva krika, njenega in pa gospejnega, k' so za vratmi poslušal'. Jest tud' priletim v sobo in vidim „frajlo“ na zofi kakor v omedlevcah, gospa mi velé po vode it' in k' pridem ž njo nazaj, se srečava z gospodom ravno med vratmi, pa ga ni spremila ne „frajla“ ne gospá in od tistga dne ga ni blo več' k nam. Kako so pa zabavljal' za njim! No, to so bli jezik'! Tolk' pregreh je imel in napak, da b' ga Poldá ne bla vzela, če b' bil prav ves zlat al pa milijonar in že 80 let star. Ta grd, neotesan človk!

Jest b' bla rada kej rekla, pa nisem otla dražit' jih, k' mi ni blo nič mar. Pa sem potlej tud' kmal' preč šla zato, ker so vsi skup nejraj čez Slovence zabavljal', jest pa kej tacga ne morem slišat', posebno če je še hrana al košta slaba, pa še to vso sami pojedó, de poslu nič ne ostane.

Zdej sem le tako memgredé v en služb', k' ldje niso ne krop ne voda, ne Slovenc' ne meškurji, ampak se nagibajo na tisto stran, kjer jim bolj kaže. Ta pot so za vlado, tist „Bohenplot“ so pustli, pa beró zdej „Ibljansk list“. Tukej ne bom dolg', k' imam že več' ponudb, pa še

ne vem prav, kam b' šla. Nejblej me mika ke k enem na pol dohtarji, k' ima tam bliz Kamnika grajšino in je tud' nekej enga deželnega poslanca. Pravjo, de ima tako lastnost, kakor tista smola, k' se delajo iz nje reči, k' se lahko zlo raztegnejo in okoli vsake roke al druge stvari ovijo, pa jim nič ne škodje, ostanejo cele. Pri takem gospod' ne bo slab', morbit' se bo dal še okol kuhavnice ovit'. Bom poskusila.

No, pa sej bote drug pot zvedli, kam bom šla. Se kmal' spet vidmo. Do ke pa zdrav' bodite!

Šuklje še ni deželni šolski nadzornik.

Krišpin Krišpovič.

Gospóda moja! Gotovo se Vam bo čudno zdelo ali se Vam še celó mrzilo, da stopim pred Vas zopét s tistim klientom, kterege sem nedavno imel prijetno nalogo zagovarjati in kterege ste Vi, častita gospóda moja, tako sijajno nedolžnega spoznali in zatožbo zavrgli, da sva na Vašo razsodbo lahko ponosna oba, jaz in on. Zato tudi danes stopiva pred Vas z lahko vestjo oba naprej že svesta si, da bo Vaša sodba o mojem klientu ravno taka, kakoršna je bila zadnjič.

Moj klient profesor Šuklje — čast komur čast, a oprostite, gospóda, da imenujem to ime — je zatožen, da je nesramno pisal v „Ljubljanskem listu“ — oprostite gospóda, da ta list imenujem — o društvu „Sokolu“ posebej, o drugih Ljubljančanih, ki so ga domú spremili, pa sploh. Pisal je namreč, da je „Sokol“ korakajoč memo „kazine“, kjer so imeli nemški in nemškutarški „filharmonikarji“ svoj „koncert“, z godbo, trobentanjem, upitjem in žvižganjem motil jih v petji, kar je velik škandal. Moj klient je nadalje zatožen, da je s tem dal v zobe nas nemškim, nam sovražnim listom, ki nas zdaj trgajo, kakor da bi bila pred kazinskim vrtom Bog vedi kaka vojska in da so mrtve in ranjene „Sokoli“ in njihovi spremljevalci kar neskuhane in nepečene požrli, ker se teh na bojišči ni nič našlo.

Res, gospóda moja, ne bom tajil, da je taka obtožba na prvi pogled grozna, posebno kar zadeva slovenski list in narodnega vrednika njegovega. (Prosim, gospóda ne se smejeti, ker reč je resnobna.) Naj Vam to zadevo razložim nekoliko natančneje.

Veste li, kaj je društvo „Sokol“ bilo? — Ne? — Društvo „Sokol“ je s svojimi rudečimi srajcami ob svojih izletih po deželi vedno dražilo bike in puráne, zraven pa še nemškutarje in nemškutarce; kedar se je pa vračalo v mesto, — in to je bilo zvečer — je zapeljavalo razna grla, da so kričala „živijo“ in tako žalila nemškutarška

ušesa. Nemški „turnarji“ tega niso storili, ker prvič nimajo rudečih srajc, drugič so še miši in podgane poskrile se, kedar so prišli od kakega izleta, in kak pes je zacvilil, pa le, če mu je kdo na rep stopil. Ti toraj niso nikdar kalili miru ali motili koga v ponočnem spanji.

O povračanji „Sokola“ se je pa to zgodilo. Premislite, gospóda, kaj to pomeni. Nemčurstvo je vsaj na Kranjskem že silno šibka rastlina, ktere je čedalje manj; gine že sama ob sebi, če se ne dopolnuje iz tujega. To slabo zelišče je toraj silno občutljivo, posebno zoper slovensko burjo, in bati se je, da, če pride zopet kak „Sokolski“ vriš in piš, bi se ne sesedla in popolnem poginila. Poginiti pa ta „zlahtna“ rastlina ne sme, ker je potrebna: prvič, da smo Slovenci v strahu pred njo, drugič, da ima sedanja vlada koga varovati, ker če bi bili na Kranjskem samo narodni Slovenci, bi ne bilo treba spravljive vlade. Iz tega je razvidno, da se zlahtno nemčursko in nemško pleme mora gojiti, in to je naloga mojega klienta.

Na obrazih, gospóda moja, Vam berem ugovor, kako bi bilo, če bi se bili vračali „turnarji“ s hrupom memo prostora, kjer bi bili imeli Slovenci „besedo“; ali bi bil moj klient profesor Šuklje — oprostite ime, gospóda! — tudi tako oblatil „turnarje“, kakor je tu „Sokole“? Na ta ugovor Vam v njegovem imenu kar naravnost povem, da bi bil tih, kakor miš. In zakaj? Njegovo narodno srce (ne smeha, gospóda!) dobro vé, da prvič „turnarji“ ne morejo kaj tacega storiti, drugič pa bi se narodnjaki ne zmenili za to reč, ker jih je preveč in imajo tudi močnejše živce.

Zdaj veste, gospóda moja, zakaj je moj klient Šuklje (oprostite ime!) vse to kar iz trte zvil in napravil s svojim peresom nepotreben prepir. Verjeli mi bote tudi, da je to storil iz ljubezni do naroda, ker njegovo srce je narodno tako, kakor maloktero; vse je vneto za narod, da kar gori in ga je že hotel zavarovati pri banki „Slaviji“ zoper ogenj, pa ni bil sprejet, češ, da mu bo to srce gotovo v par letih zgorelo zgolj ljubezni do naroda. Ako zahtevate, gospóda, fotografijo tega narodnega srca, pošljem pó-njo, sem jo domá pozabil. Pa saj vidim, da mi verjamete na besedo.

Pri koncu sem, gospóda, in iz Vaših oči, ušes in obrazev se mi bliska gotovost, da bo moj klient profesor Šuklje (oprostite ime) zopet šel od Vas v obleki popolne nedolžnosti in jaz si bom pridobil nove slave zagovornika.

Govoril sem, gospóda moja, zdaj pa sodite!

Nujna prošnja.

Jaz ne vem, pri čem da sem z „Ljubljanskim listom“. Zdaj trdijo, da to ni vladen list, brž po tem pa, da je ta list vladen. Iz tega sklepam, da je en dan vladen, drug dan pa ne. Ker je pa sitno, če človek ne ve, kateri dan je list vladen, kateri dan pa ne, prosim, da bi ta list, kedar ni vladen, bil tiskan s črnimi črkami na belem papirji, a kedar je vladen, z belimi črkami na črnem papirji.

Natančnež.

Šukljetu na čast.

(Popevka po znani Vesteneckovi.)

Poslušajte vi človeki, Sitno je, če človek gladen,
Kaj zgodilo se je neki, Dober mu je listič vladen,
Kjer je en profesor bil, Da lahko si dela nuc
Grozno kunšno je učil. In pa še marskak prekuc.

Le prerad drugod je tičal, Ker vročina mu pritiska,
Se učvanja naveličal; Se v možganih mu zabliška,
Tud' ga motil škis, pagat — Da je čuden tič „Sokól“,
Idimo na drugo plat. Mora iti mu na kol,

Tak postal je ta neslanec Iz deželne tiste hiše
Res deželni pač poslanec, Se mu članek oster spiše,
Pa brez beca to ni šlo, Kterega on odobri
To ve on in marsikdó. In ga v listu razglasí.

Ko na konja tak je zlezal, Grozno to je vse zadelo,
Dosti je neslanih tvezel, „Sokola“ in družbo celo;
In jih tveze tud' še zdaj, Rekli so: „saj vse ni nič,
Da za „Brenceljna“ je kaj. Njega vzemi pa . . . .“

Šolo je na kol obesil, Že prepiru bilo „Amen“,
Drugo si testo je vmesil, A on vrgel svoj je kamen,
Si pogačo hoče speč' Ki nam skalil je vodó,
Tukaj ali pa tam v Beč'. Da zopét miru ne bo.

Zdaj pri nas on vse popravlja, „Sokol“ ga zato izključi,
Stranke vse med sabo sprav- Ker ne mara take luči,
Saj ima za to patent, lja; Ki takó grdo brlí,
Ker izvrsten je talent. Da ga javno sramotí.

Prašaj ga, kje kaj značaja; Kaj li njega vse to briga!
Kdo li danes to še graja, To je njemu prava figa,
Ko vsak plaz' se po trebuh', On je zdaj že v dobri kož',
Da le vjame, vjame kruh. Ker je čisto vladen mož.

Ni mu tega treba bilo, Zdaj profesor, znani Šuklje,
Preskrbljen je bil za siló; Hrusta, zoblje vladne štruklje;
Vendar boljše več je, več, Ti gotovo dobri so,
To pač človek mora reč'. Ker jih ne dobi vsakdó.

Zakaj ne?

Grajščak na Hrvaškem nekje najel si je kočjaža.

O pogodovanji mu je rekel:

„Ali ga rad piješ?“

Kočjaž na to ni upal si odgovoriti in ko grajščak njegovo zadrego zapazi, reče:

„Že vidim, da ga rad vlečeš. A le vleci ga, saj ga jaz tudi. Toda to ti povem: Kedar bom jaz pijan, ne smeš biti pijan ti. Če bom jaz trezen, se ga pa lahko navlečeš, — tudi na moj račun.“

„Dobro“ — reče kočjaž vesel — „se bova že dobro sporazumela.“

In nastopil je službo. A čez mesec dni pride kočjaž k gospodu in reče:

„Prosim, gospod, da si v štirinajstih dneh poiščete družega, jaz grem.“

„Kaj?“ — se čudi grajščak — „ti mar ni služba všeč?“

„Pač, milostljivi gospod“ — je odgovor.

„No, ali imaš premalo jesti?“

„Ne, milostljivi gospod.“

„Toraj hočeš imeti višo plačo?“

„Tudi ne, milostljivi gospod.“

„I, kaj pa je potém, kar ti pri meni ni všeč? Le kar povej!“

„Veste, milostljivi gospod, to je tako: Pri sprejetji ste mi obljubili, da se smem napiti takrat, kedar se Vi ne bote. Zdaj sem Vas pa že vozil ves mesec, pa se jaz nisem mogel nikdar v redu napiti, ker ste bili pijani vselej Vi.“

Pretis je se cesarski namestnik v Trstu!

Tine in Jože.

Jože. Ali bereš, kake kozolce preobrača Šuklje po „Ljubljanskem listu“?

Tine. Dá!

Jože. In mi-dva sva največ kriva, da je bil voljen za poslanca ter potem zašel na to pot.

Tine. Dá!

Jože. Ali nisva bila takrat prava o . . . ?

Tine. Dá!

* * *

Jože. Volitev na Notranjskem je razpisana. Ali veš to?

Tine. Dá!

Jože. In ti si rekel, da ne boš kandidiral?

Tine. Dá!

Jože. Pa bi bilo vendar dobro, ker v bajaranji, kjer je preveč debelih karfov, je dobra ščuka, da jih nekoliko razpodí, da se ne usmradijo.

Tine. Dá!

Jože. Hivaškemu zboru daje življenje in živahnost Starčevič.

Tine. Dá!

Jože. Tak Starčevič bi bil v kranjskem zboru ti?

Tine. Dá!

Jože. Praviš, da ne boš ponujal se volilcem. Pa če te bodo volili, boš vendar sprejel mandat?

Tine. Dá!

* * *

Jože. Slovenske liste pa zdaj pridno konfiscirajo.

Tine. Dá!

Jože. To se godi menda zato, da bi bil v deželi mir, je li?

Tine. Dá!

Jože. Ali saj je mir, le Šuklje ga kalí s svojim listom.

Tine. Dá!

Jože. Ali bi toraj ne bilo bolje, če bi namestu listov konfiscirali Šukljeja?

Tine. Dá!

* * *

Jože. Ti si pa danes tako kratkih besedi. Vedno odgovarjaš le z „dá“! Ali se bojiš, da bi te, če bi kaj drugega rekel, morda ne zašili?

Tine. Dá!

Red za „Sokolove“ izlete.

(Po Šukljejevi in „Ljubljanskega lista“ volji.)

1. Vsak Sokolovec zaveže svojo društveno obleko v culo in jo nese pod pazduho seboj.
2. Trobentači trobijo tiho, da jih nihče ne sliši.
3. Zunaj počenjajo lahko vse, kar hočejo. A če se kak nemškutar le od daleč prikaže, morajo vsi umolkniti in sleči rudeče srajce ter zapeti „Wacht am Rhein“.
4. Predno se vrnejo v mesto, mora vsak zopet obleko sleči in čevlje sezutiti ter usta zamašiti. Trobentači smejo memo kazine trobiti le, če imajo rogove narobe obrnjene. V copatah korakati je dovoljeno.
5. Društveno zastavo mora zastavenik nesti domú v žepu ali v culi.
6. Vsak človek, katerega koli stanu, ki gre za „Sokolom“, mora imeti ključalnico na ustih ali pa zamašek med zobmi, da ne bo „živijo“ upil memo kazine, kedar se tam nemški póje.
7. Pot memo kazine je prepovedana. Dovoljena pa je, če bi se igrala „Wacht am Rhein“ ali pela in če bi se klicalo „hoch!“, ne pa „živijo!“
8. Koder se „Sokol“ ali sploh kako narodno društvo vrača po mestnih ulicah, se morajo vrata in okna zapreti, mestna straža pa ima skrbeti za to, da se še celó noben pes ne oglasi, ker vse to kalí ponočni mir nemškutarjev.
9. Če vrabci po strehah čivkajo „živ, živ“, je za to odgovorno vodstvo „Sokola“.

Iz šole.

Profesor. Kako se pravi tisti ribi, ktera v vodi dela zmiraj nemir in druge ribe napada?

Učenec. Ščuka.

Profesor. Dobro. Ali ščuka je le babica. Kako bi se pa reklo mandelcu?

Učenec (po kratkem premišljevanji). Mandelcu bi se reklo: Ščuklje.

Vprašanje do sl. magistrata.

Sklenilo se je, da bodo tisti umazani jerbasi, v katerih prodajajo babe star kruh in zapirajo pot do rotovža, odpravljene z babami vred. Do zdaj se to ni še zgodilo in zakaj ne? Prosimo odgovora.

Več ljubljanskih pekov.

Drobnice.

* Gospod Čapek je imel silno lepega psa, na katerega je bil ves ponosen. Zdaj žaluje po njem, ker mu je crknil, pa za čem? Preparali so ga in v želodcu našli neprebavljeno klobaso in nekaj kosčecov papirja. Ko jih preiščejo in sestavijo, spoznajo, da so deli „Ljubljanskega lista“ in ravno tistega, v katerem je bil strupeni napad Šukljejev na „Sokola“. Gospod Čapek je bil namreč kupil klobaso in zavil jo v ta list, potem jo položil na mizo, kjer jo je zvohal pes in snedel. Gospod Čapek se za zgubo svoje živali tolaži s tem, da mu je morda življenje rešila, ker, če bi bil on klobaso snedel, bi bil najbrže poginil on. — Iz te dogodbe sledi, da se v „Ljubljanski list“ ne sme zavijati jestvina.

* Kar so po gozdu tivolskem („pod Turnom“) napravili nova pota, je čedalje manj tičic pevk. Ugibali so, zakaj so te razveseljevalke ljudi zginile, če so jih morda polovili jastrebi ali pregnali hudobni pobalini itd. Oni dan je bilo v družbi o tem pogovarjanje in nekdo reče: „Vse to ni nič, ne jastrebi in ne hudobni pobalini niso pregnali teh pevcev, ampak pregnal jih je tisti „kuhel-tajč“, ki ga govore tam šetajoče ljubljanske gospé in gospodične.“ Mož je najbrže pravo zadel, ker so mu vsi prikimali.

* Sliši se, da bo nemčurski „Wochenblatt“ nehal izhajati, ker vredništvo sprevidi, da je postal nepotreben, kar izhaja Šukljejev „Ljubljanski list“.

„Šuklje — marš!“

se imenuje najnovejša skladba „Sokola“ ljubljanskega. Ta „marš“ je pa tak, da se ne dobi za noben denar, le za značajnost. Cene nima nobene. Sestavljen je tudi za žvižganje. Priporoča ga toraj sl. občinstvu

naroden godec.

Pod Gorjanci.

(Okoli mize sedé, jedó, pijo, govorijo:)

Alojzija: Lepo je kočirati, ali še lepše je komandirati, komandirati može, komandirati okraj. Bog poživi naš komando!

Antonija: Kaj komandirati, terorizirati se mora, méni moj pogumni Meksíkanec. Na zdravje!

Roza: Terorizirati in zapirati, to je vsakdanja praksa mojega Jožeta. Jože je pravi mož, živio!

Fani: Komandirati, terorizirati in zapirati to je prav, pa tudi sumničiti se mora in maščevati, v tem je pa ves popolen moj Poldi. Slava mu!

Vse štiri: Slava, hoch, Poldi! Živio naš komando!

Vse blaženo pojo: Wir sitzen so fröhlich beisammen
Und haben einander so lieb!

Ach wenn es nur immer so blieb'!

„Brencelj“. O tem interesantnem Lojzinem društvu bomo še katero rekli, kedar pregledamo dotične .... no, že veste.

Novi „Brencelj“ piše:

Dr. Tuna. Dobro, kakor vidiš. Za drugo hvala Ti! Da bi bilo le še več takih!

Gosp. F. R. v G. Ni šlo, je prehudo. Š. je — saj veste, kakšen. Potlej je pa še nekaj družega: Ko mačke domá ni, se mišim dobro godi. Razumite?

Gosp. J. M. v Z. Da bi vedeli Vi, kaj je „Br.“ že prestal, bi drugače sodili. Prinesli bi mu polno mošnjo in vesela bi bila oba. Le nikar hudih besedi, saj jih je tako dosti. „Viel Feind, viel Ehr“, pravi nemški pregovor.

Gosp. M. N. na G. Poslana pesem ne gre. Kje ste pa Vi slišali čevljarjevo iz „Lumpaci-Vagabunda“? Naredili ste jo prav dobro po napevu: „Vsak dan do zdaj pijan sem bil, zakaj b' se danes ne napil?“ Ali vsak človek bi mislil, da to eika na Šukljeja, čeravno ni čevljar, ampak profesor. Toraj hvala lepa za trud! Danes je tako nekaj družega v listu.

Gosp. P. G. v L. Dobro je, še predobro, tako, da smo se bali, da bi državni pravdnik vsega ne snedel, ker take reči obraja. Če je povsod tako — — adijo Š! Smo shranili.

Gosp. A. L. v K. Slaba vest. Pa ni zadelo Vas, ker še vedeli nismo o tem. Po pojasnilo smo pisali drugemu.

Gosp. K. A. v T. Zadnji dnevi so bili vroči, zato Vam bodi odpuščeno, kar ste pisali.

Gospa A. R. v M. Žefa gre le v bolj „nobelj“ službe, čisto navadnih ne mara. Hvala za ponudbo!

Gosp. F. N. v Z. Hvala lepa za naročenih 10 knjig „Ne v Ameriko!“ Zdaj jih že imate. Je pa tudi res treba podpore in to izdatne, posebno za „Br.“

Gosp. J. P. v I. Morda prihodnjič, za zdaj prepozno in — recimo — prehudó. Govori sa lahko marsikaj, a piše — to je kaj družega.

Gosp. A. G. v M. O volitvah, ki se imajo vršiti zdaj, bo „Br.“ govoril prihodnjič obširno, danes ne more, ker še sam ne ve, kako in kaj.

Gosp. M. P. v T. Na led „Br.“ gre le takrat, kedar ga speljejo, da ne ve. Vi ga pa ne bote speljali.

Gosp. A. T. v T. Ne zamerite! Danes nam je Šuklje s svojim listom in nagajanjem vzel preveč prostora, ne moremo toraj. Potrpite! Ob enem prosimo zamere vseh drugih, ki so kaj poslali; pride že na vrsto. „Brencelj“ ima sam dosti družega mikavnega in kratkočasnega blaga, a ta Šuklje mu res krade prostor.

➔ Današnjemu listu priložena je 5. pòla povesti „Kako sem se jaz likal.“ Ob enem bodi naznanjeno vsem p. n. naročnikom, da so homatije, ki so se bile letos pričele, zdaj končane. Če je bil kdo kaj razžaljen po kakem dopisu, naj nam to odpusti, ker se je to zgodilo brez vednosti starega „Brencelja“. Bili smo v zadregah, a naše zaupanje se je prestopilo.

Odslej naj se naročnina na list (Novi „Brencelj“) in tudi na vse naznanjene knjige pošilja edino le na „Opravništvo Novega „Brencelja“ v Ljubljani. Če bi kdo poslal kak denar pod drugim naslovom, je zgubljen, ker ga mi ne bomo ne sprejeli in ne vpisali. Lastnica listu je odslej Marija Aléšovec.

Ker so časi hudi in razmere sitne, prosimo vse svoje prijatelje najmočnejše podpore. Naj nas ne zapusté, po novem letu bomo že tudi kaj novega rekli, če Bog dá. Pred vsem prosimo pa obilnega naročevanja. Saj je „Brencelj“ že tako star, da ga vsi poznate. Menda vendar ni vreden, da bi poginil.

Pred vsem pa naročujte knjige v njem naznanjene. Če jih ne berete sami ali ste jih že brali, dajte jih drugim, jim bodo gotovo po volji. Toraj: naročujte, plačujte in dopisujte, pa bomo vsi skup veseli.

„Ne v Ameriko!“

Povest Slovincem v poduk.

Cena 1 goldinar.

Dobiva se pri *opravništvu Novega „Brencelja“*, ključarske ulice št. 3., v „katoliški bukvarni“ in v Blaznikovih tiskarni v Ljubljani.

„Ljubljanske slike“

in pa

„Petelinov Janez“

se dobivajo še; slike po 60 in 70 kr., povest „Petelinov Janez“ pa po 40 in 50 kr., ravno tako je še nekaj „Koledarja“, „Ričeta iz Žabjeka“ in pa „Povesti iz sodnijskega življenja“ po 20 kr.; vse to pri

opravništvu Novega „Brencelja“.

Po najviših cenah

kupuje baker (kupfer), cin, cink, svinec in staro železo

Ivan Dolhar,

Hrenove ulice št. 4 v Ljubljani.

Dobivajo se pri njem tudi lepa štedilna ognjišča (šparherdi) po najnižji ceni in jih po želji postavlja v kuhinjo z vso potrebno opravo vred.

➔ Za žejne in druge. ➔

ALOJZIJ MAYER

prodaja in razpošilja najboljše Kozlerjevo pivo v butelijah (steklenicah), ki se v zabojih pošiljajo lahko križem sveta, ker ta izvrstna pijača ima to posebno dobro lastnost, da se drži najmanj 6 mesecev, za kar se daje poroštvo.

Pošilja se v zabojih po 25 in 50 steklenic. Zaloga je za

Kozlerjevo zimsko pivnico

ob cesti proti Šiški.